

nes liv. Den unga dukning kvinnan som alltid klarat allt utan större problem kände att Fryshuset verkade alldeles för stort – och hon alldeles för liten.

I samma ögonblick som Ulrica tänkte lyfta telefonluren för att säga att hon ville hoppa av prästjobbet kände hon något som hon fortfarande har svårt att beskriva i ord. Hon släppte liksom taget och bara föll. Och det var som om fallet bara kunde sluta med en insikt om hur liten och världslös hon i själva verket var.

Men plötsligt tog någon emot i henne. Det var som att hon landade i en hand full av barmhärtighet. I boken "Någon att lita på", som kom

”När det inte finns vuxna som tar ansvar i närheten måste man dra vuxna träda in som förebilder. Grannen, baskettränaren ... Men tar vi som är äldre det ansvaret?”

ut för fem år sedan, uttrycker Ulrica det som att hon fylldes av en stor visshet av att vara älskad – älskad av Gud, inte för sina prestationer utan för vem hon var.

Några dagar senare hittade hon sin blivande ”arbetsbeskrivning” i form av en dikt med namnet ”Lyssna”. Då insåg hon att hennes uppdrag som präst i Fryshuset skulle bli att lyssna till människor och deras berättelser.

I SIN NYA BOK ”Mod att tro – 48 texter för livsresan”, skriver Ulrica Stigberg om bland annat självkänsla och utseendefixering. Läsarna får möta tjejen som hade sex för att bli omtyckt, nymazisten som ändrade livsställning, ängeln på Staroli-

Allt fler unga verkar må dåligt i dag, berättar Ulrica Stigberg. I sitt arbete som präst i Fryshuset möter hon unga människor som behöver prata med någon. ”Ofta räcker det långt med att vara en vettig vuxen”, säger hon.

macken och många fler. Många av berättelserna är inspirerade av möten med unga i Fryshuset.

– De som söker upp mig är upprörda, ledsna, förbannade eller glada ... Jag finns här för deras skull och har tid att lyssna, något som tycks vara en bristvara i dagens samhälle.

Ulrica Stigberg berättar att allt fler unga pojkar och flickor verkar må dåligt i dag. Många faktorer spelar in. Bland annat drabbar den press och otillräcklighet som många vuxna känner också barnen, enligt henne.

– Jag tror att våra barn och ungdomar är en spegel av vuxenvärlden. I dag dricker vi väldigt mycket alkohol, faktiskt lika mycket som under 1800-talet. Det shoppas, stressas och tittas på porr som aldrig förr. Vad beror det på? Vad är det vi söker? Vad är det vi längtar efter?

EN DEL AV DEM som söker upp Ulrica Stigberg kommer från besvärliga hemförhållanden. En eller båda föräldrarna kan vara missbrukare, kanske misshandlar de sitt barn.

– När det inte finns vuxna som tar ansvar i närheten måste andra vuxna träda in som förebilder. Grannen, baskettränaren ... Men tar vi som är äldre det ansvaret? Frågar sig Ulrica Stigberg.

Hon tror att många faktiskt vill hjälpa, men att de känner sig otillräckliga eller inte vill lägga sig i.

– Ofta räcker det långt med att vara en vettig vuxen, bara finnas där och lyssna, att ta dem som sö-

ker upp oss på allvar. Det skänker en trygghet i deras liv, de är inte längre så ensamma och utsatta.

Ulrica Stigberg blir mycket ledsen när hon hör under vilka villkor många unga killar och tjejer lever. Samtidigt lyser hon en stor beundran för dem som har haft det riktigt svårt i livet, men som ändå visar på en otrolig kraft och potential.

HON BRUKAR SÄLLAN komma med råd under samtalen. Hon lyssnar och ställer frågor, förhoppningen är att den som sökt upp henne ska få hjälp att hitta svaren inom sig.

Hon säger att hon har stor nytta av att själv ha ”jagat prestationer” och att under flera år inte ha reflekterat över vem hon egentligen var.

– Jag kan känna igen mig i en del av de ungas berättelser.

Ulrica har total lysnadsplikt, det hon får ta del av stannar hos henne. Flera gånger har hon dock märkt att

samtalen sätter i gång en process. De som sökt upp henne går vidare för att få hjälp hos sociala myndigheter eller på andra håll.

Själv hade hon en trygg barndom och tonårstid. Hon är uppvuxen med en kristen barnatro och engagerade sig i tonåren i Evangeliska Fosterlandsstiftelsen, en rörelse inom Svenska kyrkan. Där blev ungdomsprästen Susanne Åström, som hon spelade inebandy med, en viktig inspirationskälla.

– Jag kunde identifiera mig med henne och det fick mig att tro att också jag kunde bli präst.

I Fryskyrkan äger en enkel masssa rum varje vecka, därför blir det inte så många kyrkliga ceremonier för Ulrica.

Men hon brukar hänvisa till Martin Luther som menade att varje möte med en medmänniska är som en gudstjänst.

I dag bor Ulrica i Nykvarn, tre mil

väster om Södertälje. Maken Jörgen är lärare på en folkhögskola. Tillsammans har de Pontus och André, snart fyra och två år gamla. Medan barnen är små arbetar Ulrica och hennes man halvtid och turas om att vara hemma hos dem.

I FRYSHUSET FINNS ett särskilt rum, kallat Andrum, där alla som söker lugn och ro kan slå sig ned på en stol. Fem avbarkade trästolar sträcker sig från golvet till tak. Här och var har de spruckit.

När Ulrica fick syn på sprickorna ringde hon till konstruktören Anna Lindqvist-Adolfsson, som skapat inredningen i rummet för att be henne att ”fixa” till skadorna.

– Men Anna svarade att stockarna symboliserar människor – och alla människor har sina sprickor, berättar Ulrica Stigberg.

I rummet finns annars inte några hänger bara långa hållare i smittjärn med tända värmeljus. På några pallar ligger ena väggen ligger muslimska bönenattor.

– Jag möter många med en annan tro än min och det ger mig väldigt mycket. Det är ett privilegium att få dela andra människors erfarenhet. För min egen del vandrade Gud upp och ner på mitt liv en kväll. Det är jag glad för, säger Ulrica Stigberg.

THOMAS LENNER

thomas.lenner@dn.se 08-7381234

Både ”Mod att tro” och ”Någon att lita på” är utgivna av Libris förlag.

FOTO: YLVA SUNDGREN

